

Deja, tai Panikos Mygtukas

Regina buvo Karolinos teta. Ji visuomet rūkydavo tas prailgintas šimtines cigaretes ir viską vadindavo maţybiniais žodžiais. Dirbo Diagnostinės ir Intervencinės Radiologijos skyriuje, todėl kad ir kokio dydžio darinį tomografija jai parodydavo, pacientams ji visuomet sakydavo „Toks nedidelis augliukas“, „Nemaža ataug l “ ar „Laukia trumpas gyvenimėlis“. Reginei atrod , kad būtent todėl pacientai j  ir mėgsta. Ar bent jau nesiskundžia.

- Deividai. Kokį  ia  av  pilvuk  u siauginai!, - tarė man atvykus į g liu paveikslais išpuoštą kabinet .

Tuomet nesmarkiai pabučiavo ir aš iš karto pajutau aštrų cigarečių bei rūgščių kvepalų tvaik . Netrukus buvau palydėtas iki procedūrinio. Jo viduryje stovėjo soliariumo lov  primenantis aparatas. Buvau gird jes apie  it  agregat  įvairiausi  istorij , todėl mano širdis pradėjo plakti šiek tiek greičiau.

- Tu tik nebijok. Nieko baisaus  ia nėra.

Tuomet į rank  i sraud  nedidel  spaudimo pomp  primenantį daiktėlį.

- Tai „panikos mygtuk lis“. Būna,  mon s prisigalvoja visoki  nesąmonių. Vieniems oro pritrūksta, kitiems dar kas nors... Bet geriau tu jo nespauk.

- O kam duoti mygtuką jeigu jo spausti negalima?

- Jeigu nespausi, susisuksim per kokį pusvalanduk . Bet jeigu  ia man spaudin si pastoviai, tai pats supranti...

- Nesuprantu.

- Visas tyrimas sustos ir vėl viską i  prad i  reikės pakartoti.

Supratau, kad su r koriais geriau nejuokauti. Jeigu pasak , kad pusvalandį turim, tai tiek ir turim. Giliai įkv p s ir rankoj tvirtai laikydamas t  nelemt  mygtuką, atsiguliau į lov . Tuomet Regina pak l  tokius vo tuv lius ir mano galva tapo įkalinta tarp dviejų nepermatom  sienelių. Tuomet ant vir saus uždėjo baltos spalvos kauk  su trimis nedideliais plyšiais - po vieną akims ir vieną kiek platesn  nosiai. Padariusi i  manęs Leonardo Di Caprio persona   i  filmo *Gele in  kauk * j  galiausiai tarė:

- Nu k , pasiruošęs?

Kam tiksliai ir kaip man reikėjo pasiruošti, Regina?

- Į tualet  nenori?

- Biški, - pratariau, bet iškart supratau kad per tą kaukę nieko nesigirdi.

- Gerai, tada galim pradėti. Sėkmės!

Pala, kodėl man reiktų sėkmės? Staiga, pasigirdo, toks lentpjūvės ūžesys sumaišytas su ledukų mašiną primenančiu bruzgėjimu ir mano gultas lėtai pradėjo važiuoti į vidų. Aš norėjau apsidairyti, bet tuoj pat išgirdau griežtą Reginos balsą:

- Nesimaskatuok!

Gerei, Reginut. Ramiai. Kuo toliau jis mane vežė, tuo darėsi tamsiau. Galiausiai gultas sustojo ir aš supratau, kad realiai esu katafalke. Čia viskas taip siaura, kad siena nuo mano nosies buvo nutolusi ne daugiau kaip per du centimetrus. Kuomet kvėpuodavau, jčiau kad visas oras atsimušdavo nuo sienelių ir tuojau pat sugriždavo atgal man į šnerves. Į tualetą užsinorėjau akimirkiniu. Ir jau visai nebe biški. Prakaituotais pirštais susiradau panikos mygtuką, bet prisiminęs Reginos žodžius, susilaikiau. Juk čia tik pusvalandis. Pusvalandukas, kaip sakė Regina. Nedidelis laiko tarpas.

Bet kaip tik tą akimirką aplink mane kažkas pradėjo ne savu balsu kaukti. Tik ne taip kaip ta masažo kėdės signalizacija Leedso oro uoste kuri neabejotinai skambėjo kaip *Yoko Ono*. Šįkart buvo panašiau į metalo liejyklos fabriką arba amerikiečių grupę *Swans*: kol viskas aplinkui čezėjo ir čirškėjo mano gultas nuo šitos garso sienos pradėjo ne juokais kratytis. Atrodė, kad prie vienos mano ausies vyksta žalvarinių dantračių *moshpitas*, o prie kitos gamyklų stūmokliai vienas į kitą daužėsi alkūnėmis lyg tie besipoginantys *grindkorščikai* *Gutalaxų* koncerte. Supratau, kad šitas aparatas pagaliau pradėjo paveiksluoti mano smegenis, todėl susikaupiau ir pabandžiau nesimaskatuoti.

Buvo sudėtinga, nes visame tame industriniame chaose staiga, pradėjau justti ritmą. Norėjosi šokti tą liūdną industrinį šokį. Bet tai nebuvo *Swansai*. Ne, kažkas artimiau. Mažiau *No-wave*, bet lygiai tiek pat *Gothic* ir *Industrial*. Galiausiai atkreipiau dėmesį į vieną ritmišką plaktuko garsą ir viskas pasidarė aišku:

Albumas: *Construction Time Again*. Daina *Everything Counts*. Ir tas sinkopuotas ritmiškas plaktuko smūgis antrojoje stipriojo takto dalyje:

„Dabar prisimink iki gyvenimo galo, - jis man sakydavo. - Jei nenori padaryti avarijos, niekuomet už vairo neklausyk šitos dainos. Ir apskritai, jeigu klausai muzikos, tai klausai, o jeigu vairuoji - čia jau du atskiri dalykai“.

Sušikti depešistai ir jų taisyklės! Mano rankos ir vėl tvirčiau suspaudė panikos mygtuką. Kas čia per nesąmonė? Kodėl jie Magnetinio rezonanso aparatus daro su Depeche Mode melodijomis?! Sušikta popkultūra. Jau ir medicinos įrenginiuose suspėjo išsisknyti.

Gera, Deividai, nusiramink, pagalvojau. Užsimerk ir mintyse pažiūrėk kokį nors mėgstamą filmą. Kai pirmą kartą laikiau vairavimo egzaminą, mintyse peržiūrėjau *Drakula*, *Miręs ir tuo Patenkintas*. Deja ties ta scena, kai jie bando į vampyrą įsmeigti kuolą, pradėjau taip garsiai juoktis, kad instruktorius nebeleido sėdėti už vairo ir egzaminą sustabdė.

Todėl ir pagalvojau, kad pratešiu žiūrėti tą patį filmą. Bet kažkas buvo ne taip. Tas sinkopuotas plaktukas... Jis trukdė susikaupti. Vienintelis filmas kurį galėjau prisiminti buvo *Operacija Kardžuvė*... ir dar *Absoliutus Blogis*. Ir sušikti *Asteriksas ir Obeliksas 2*. Daugiau niekas. Kas nors, prašau, sustabdykit šitą nesąmonę. Tas plaktukas skverbiasi į galvą!

The grabbing hands grab all they can

All for themselves, after all

Gera, pabandom kitą taktiką. Tiesiog pagalvokim apie ką nors gražaus. Gal apie Karoliną?

It's a competitive world

Wrong! Per nugarą iškart perbėgo skausminga šturpuliukų banga. Sušiktas tavo šitas patarimas buvo, seniukai - antrąją pusę rinktis pagal kūno signalą.

Everything counts in large amounts

Sakai, pajutai šturpuliukus, kai pirmą kartą pamatei mamą? Tai kodėl visą gyvenimą miegodavot skirtingose lovose?

Everything counts in large amounts

Ne, tai aišku, kad čia jos kaltė...Negi tavo? Visų draugų numylėtinio, vakarėlių sielos? Dar pasakyk, kad ji kalta, jog tave iš darbo išmetė?

Everything counts in large amounts

Ir kad ištisus metus pragyvenai užsidaręs savo kambarį.

Everything.

Nieko neįleisdavai. Su niekuo nesusitikdavai. Tik klausydavai muzikos. Visu garsu.

Everything.

Diena iš dienos.

Everything.

Vieną vienintelę grupę.

Everything.

- Tikiuosi, niekuomet nebūsiu depešistu!

Štai ką pasakė nuo anstvorio kenčiantis trisdešimtmetis apturėjęs įsivaizduojama pokalbį su savo mirusiu tėvu. Turbūt pirmą kartą istorijoje tokia frazė nuskambėjo Magnetinio Rezonanso aparate.

Tuomet pajutau kaip gultas lėtai pradėjo judėti atgal į šviesą. O čia jau mane pasitiko Regina ir jos aštrų cigarečių bei rūgščių kvėpalų tvaikas.

- Tai vistik paspaudei... - tarė ir iš rankų išlupo nuo prakaito permirkusį panikos mygtukėlį.

Jaučiausi, kad prieš šią moteriškę praradau bet koki likusį vyriškumą. Tapau tokiu šlapiu skuduru, visškai nevertu jokios Reginos pagarbos. Gėda.

Vos girdimu balsu išdrįsau paklausti ar tyrimą vėl reikės kartoti iš naujo, bet gydytoja patikino kad nebūtina - beveik visos mano smegenų dalys buvo nupaveiksluotos.

- Vienos mažiuliukės nesusėjom, bet ji mums visai neprioritetinė.

Pasirodo, ta minėtoji neprioritetinė smegenų dalis buvo atsakinga už emocijas.

- Bet jeigu jauti, kad ten kažkas negerai, ją visuomet galime pakartoti, - moteriškė nusišypsojo ir mygtukėlis vėl atsidūrė mano rankose.

Nieku gyvu.

- Kad žinokit, jau į darbą vėluoju.

- Nedarbingumo reiks?

Iš stalčiaus ji išsitraukė tais pačiais rūgščiais kvėpalais atsiduodanti juodu tušinuku prikeverzotą lapelį. Pateisinimo raštelį...

- Parašiau kol gulėjai.

Atsargiai ji paėmiau ir galvoje iškart pasigirdo tas ritmiškas sinkopuotas plaktukas. O Dieve, ne! Jokių raštelių! Rankos sudrebėjo lyg elektra nukratytos ir lapą išsyk paleido. Muzika netruko nutilti, o raštelis nekaltai nusileisti ant Reginos stalo.

- Dėkui, nereikia. Man atostogos.

- Bet juk kątik sakei, jog į darbą vėluoji.

Žinai? Eik tu šikt, Regina.

Titas Laucius